

Ko pridemo nazaj, kjer smo začeli,

je spet poletje. Vmes je nastopila jesen, za njo zima, nato pomlad in zdaj se kuhamo v pasji vročini. Vrstni red je menda vsako leto enak. Še vedno sem pri Cilki, navadil sem se na Adelajdina praznovanja in bi jih prav pogrešal, če bi jih ukinila. Običajno praznujeva zjutraj in zaključiva opoldne. Po kosilu vsi trije malo počivamo, nato Cilka telovadi. Ne dviguje več zabojčka s knjigami, ker jo matra hrbet. Raje se uleže na tla in dela raztezne vaje. Za krepitev mišic pa uporablja valjarja, s katerima ob sobotah raztegne testo za štruklje. Kuharske knjige je po pošti poslala Metki in Davorju za poročno darilo, saj recepte zna na pamet. Po telovadbi se Cilka krepča z evkaliptusovimi bomboni, pomete pločnik pred hišo, zalije avokado, ki ga je vzgojila iz koščice, potem pa na vrtu bere. Midva z Adelajdo sva srečna, kadar bere na glas. Preden se namestiva, se še malo prerivava in kregava, to je del priprave:

Pejd mal bol tja. Da bo še zame prostor, začne ona, pa čeprav se čisto zmanjšam, da ja ne bi nič rekla, ampak ona v vsakem primeru sitnari, ker je to njen stil:

Pejd še mal bol tja. Tle me žuli ena trska.

A mene pa ne žuli?

Ti nisi kraljeve krvi.

Sem pa škotske, pazi, lejdi, kako se obnašaš, ker sem pravi lord!

Lord, ja! Navaden mešanc.

Po mami plemenit.

Ne tako kot jaz, ki imam prednike v Egiptu, kjer so mačke častili kot božanstva.

Če misliš, da te bom častil, se nisi obrnila na pravega psa. Lahko pa te vključim na seznam tistih, ki jih imam rad. Če ne boš tečna in nesramna. In če mi ne boš prdela v fris.

Ne bom. In če ti mene daš na seznam, bi mogoče tudi jaz dala tebe.

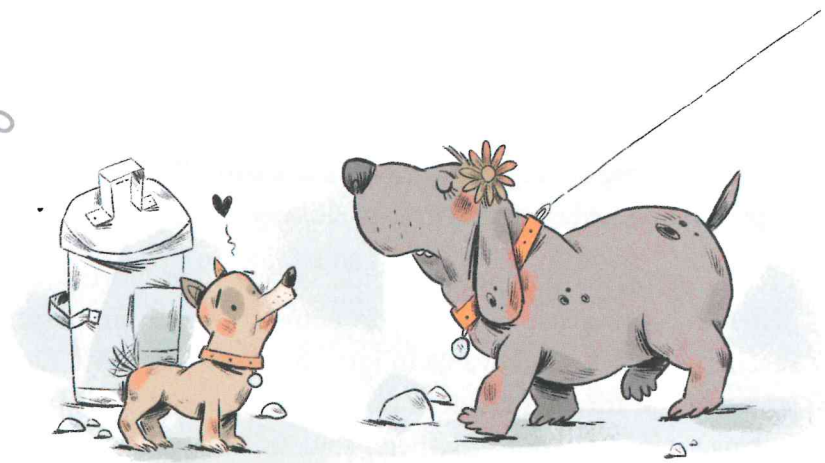
Seveda imava drug drugega že zdavnaj na seznamu. To, da se prepirava, spada k pripravi na poslušanje.

Po branju, okrog petih popoldne, pride Matjaž, ki je športni učitelj in dela na šoli za otroke do petnajst let. Uči jih pasjih veščin: tekanja, poskakovanja in igranja z žogo. Veronika, njegova žena, je zdravnica, veterinarica za ljudi. Andrej prav tako prihaja vsak dan. Hodi v glasbeno šolo, špila harmoniko, tako da zdaj vem, kaj je to. Kadar zaigra, sem tako vesel, da izvržem svoje srce in žongliram z njim. Še posebno rad poslušam pesem *Tam, kjer teče bistra Zila*, ker jo Cilka zraven poje. Seveda sem vso družino že dodal na seznam svojih najljubših ljudi.

Tudi zaradi punc žongliram s srcem. Zaljublil sem se v sosedovo psičko, ampak sem ugotovil, da pri njej nimam šans. Ronda je

kavkaška ovčarka, ogromna kot medved. Tako mi je zmešala glavo, da sem ponoči začel prepevati operne arije. Ko mi je Cilka razložila, da pasji samospevi ljudi motijo, sem preklupil na poezijo: *Ronda, moja Ronda, ti si ena taka donda, res si prevelika zame, a si lepša od salame*. Prijavil sem se na Adelajdino tekmovanje za pesnike in recitatorje, ki se imenuje Pasja frulica.

Ronda me kljub mojim izjemnim talentom še zmeraj ne mara. Obiskal jo je pes njene velikosti in zdaj bo vsak čas imela mlade. Jaz pa čakam drugo nevesto, ki bo imela iste ali vsaj podobne mere kot jaz. Te se takoj prepozna po številki tace.

Cilkino življenje sem nekoč spremljal samo od jutra do popoldneva. Zdaj pa vem tudi, kaj dela zvečer. Iz predala vzame zvezek in svinčnik. Potem še dolgo v noč piše. Ne vem, kaj. Mogoče recepte za marmelade in sirupe. Zjutraj me pelje v park ali v gozd. Ob sobotah srečava Gašperja z Benijem. Včasih greva k

njim tudi na obisk. Jakob in Simon sta medtem zrasla, Hana pa je nekaj časa imela pasje navade, hodila je po vseh štirih, zdaj pa se je postavila na noge in postala človek. Obiskala sva tudi že mojega brata Amija v Fobci, sestro Mimi v Zaloščah in našo pasjo mamico v Ravnah, ki je dobila svoj prostor, obdan z mrežo. Brat in sestra imata oba prijazni družini, Karlo pa tudi ne nosi več usnjenih rokavic, ampak gumijaste. Pred hišo sadi rože, se smeje in sploh ni več strašljiv. Cilki je povedal, da je dobil novo službo v vrtnariji in se zdaj ukvarja s cveticami. Teh gotovo ne pušča pri jezeru.

Nekega dne, prejšnji teden, sem v parku srečal Metko. Dišala je po mleku. Prišla je vozičkom, v katerem je sedel majhen otrok. "Ti moj ljubi, zlati kuža!" je vzkliknila, ko me je zagledala, in me dolgo božala po glavi. Tudi njen glas je bil mlečen. Vzela je otroka iz vozička in mi ga predstavila: "Moj sin Martin."

Res je luštkan, priznam. Podoben je Davorju, ampak sem poduhal njegove nogice in ugotovil, da je to čisto nekaj drugega. Metka je sedla z Martinom v travo, da sem lahko celega prevohal. Ni vreščala, da se bo fantek umazal, in tudi za hlače je ni skrbelo. Imela je tiste, ki sva jih z Benijem skrajšala, bile so lepo zarobljene z oranžnim šivom. Metka je še zmeraj na seznamu ljudi, ki jih imam rad, pripisal sem tudi Martina. Metka mi je obljubila, da v nedeljo pride z otrokom in Davorjem na obisk, ker se mora itak še zahvaliti Cilki za kuharske knjige. Bom videl, kaj po novem čutim do njega. Mogoče bi lahko celo postal kandidat za mojo listo.

Ko Cilka lista po časopisu,

ležim ob njenih nogah. Adelajda spi dva metra dvajset od mene proti jugozahodu vrta, v senci japonske kutine. Dopoldne sva praznovala svetovni dan poezije in Adelajdino kljubovalno ali kakšno že pesem, zato sva zdaj pri zasluženem počitku.

“Tudi jutri bo takole sončno in toplo,” prebere Cilka. Jaz to že vem, ker je Adelajda slišala po radiu. Cilka ima mokre lase, prej si jih je umila in jih zdaj suši na zraku. “Vremenarji so neverjetno jasnovidni,” reče.

Ona seveda ne ve, da niso vsi jasnovidni. Nekaterim se ne da, so netaleantirani, oblakovidni, malomarni. Ji bom že pokazal, ko bom sam vremenar. Samo s prsti bo tlesknila in bom naredil, kar bo želela. Če bo treba zaliti solato in pelargonije, bom pripravil recept za dež; če bo treba sonca, da češnje dozori, bom zakuril. Jasnoviden bom, ker imam jasnino rad.

Cilka obrne list.

“Poglejta, no!” vzklikne. “Gašperjeva fotografija!”

Popolnoma se zdramim, dvignem se na tace in pogledam v časopis.

Adelajda krmežljivo mežika. Res je Gašper na sliki!

“Članek o njem,” navdušeno razlaga Cilka. “Takole piše: *Priljubljeni pisatelj Gašper Ažman je napisal novo knjigo.*” Ušesa prižgem na visoko jakost. Adelajda se pretegne. “Poglejta, na naslovnici

knjige je pes, podoben tebi, Aksel! In zraven je odlomek. Vama ga preberem?”

Jasno, Cilka, beri. Lesi se vrača in ostale zgodbe o slavnih psih smo že zdavnaj prebrali. In o slavnih mačkah tudi. Od Murija do Garfielda. Zdaj si želim kaj novega.

Cilka razume. Glavo ji položim k nogam, jo gledam v oči in čakam. Adelajda se približa, tudi ona se zlekne in položi glavo nekoliko južneje. Cilka začne brati. Obliva me kurja polt. Gašper, profesor, pisatelj in prijatelj, je natančno popisal moja največja spoznanja. Sveta pasja nebesa, vedel sem, da bere moje misli, ne pa, da jih tudi piše. Odlomek je iz zadnjega poglavja, vendar je na koncu tudi povzetek celotne zgodbe. Vse je v njej: Metka, zavetišče, moja prava mama, usnjene rokavice, zaključni pa se takole:

“Smisel pasjega življenja se kaže v eni dobri teti Cilki.”

Ja, seveda, vse to je moja zgodba s srečnim koncem! Postal sem slavni literarni pes, kakor Lesi, Dingo, Runo, Kazan, Hektor!

Ojoj, pozabil sem! Srečni konci grejo nekaterim na živce, še posebno, če v njih ne nastopajo! Adelajda se naenkrat vsa naježi in pri tem navije tako pretresljiv mijavk, da se še Cilka zdrzne.

“Kaj je, mucka?” reče in pogladi Adelajdo po hrbtu. “Je kaj narobe?”

Adelajda se podrgne ob njene copate, obrne rit proti mojemu smrčku in vključi svoj ventilator!

Ne! Kaj delaš? jo naderem.

To je zaradi Cilkinih polpetov, zajavka razvajenka.

Jaz nimam danes nobenih vetrov, jo skušam zabiti.

Mene pa že od kosila matra.

Že vem, kaj te matra. Zavist. Ker zgodba ni o tebi! V njej se samo pojaviš, nisi pa glavna, kakor jaz.

Ah, še mar mi ni za knjigo, se izmotava. Samo pustolovščina bi me zanimala ... Park in hrib, izvir in zavetišče ... Rada bi vedela, kdaj in kje sem se rodila ... Kaj je smisel mačjega življenja, razumeš? Rada bi šla po svetu in ...

“Veš, kaj, Adelajda,” jo prekine Cilka. “Nikamor ti ni treba. Tvojo zgodbo imam že napisano. Vse vem o tebi, vsa tvoja praznovanja spremljam. Še nista slišala za Cecilijo Petek? Bosta pa zdaj.”

Ko Cilka vstane, zloži časopis in ga nese v kuhinjo,

slišim, da brska po predalu, kakor vsak večer. Nato se vrne z debelim, oguljenim zvezkom. Pomaha nama z njim pred smrčkoma, da nama brki zaplapolajo.

“Samo še pretipkam,” reče. “In bo.”

Brez talenta ni poezije in ni lep

To Aksel zelo dobro ve, saj ob
vremenarje, ki znajo poskrbeti
primeren za skok v park. Poter
drugačno napoved – spoznal
trenutka ni imel, ga to navda z
parku, ga dobesedno vrže na za

Mladinski oddelek
C 82-34
KONC L. N.
Jutri bom siten

821.163.6-93-34

5358200

COBISS

KNJIZNICA IVANA POTRGA PTUJ

Topla in duhovita pripoved Nataše Konc Lorenzutti, priznane pisateljice, bo navdušila dekleta in fante, mlade in mlade po duši. Aksel je pač junak, ki bo pustil odtise. Da bodo ti še bolj trajni, bodo poskrbele fantastične ilustracije Igorja Šinkovca.

ISBN 978-961-7132-91-5

9 789617 132915

www.sodobnost.com

24,90 €

Nataša Konc Lorenzutti Jutri bom siten kot pes

Nataša Konc Lorenzutti

Jutri bom siten kot pes

Ilustriral Igor Šinkovec